

Емил Коралов

Чавдаркината катеричка

В ореховата гора светна ранната зора. Катеричката примигва сладко, сладко – и се вдигна. Поизми се със водичка в ореховата паничка, а подир това юнашки, дръпна своята дъщеричка за извитата опашка и за острите ушички:

– Хайде, ставай, мързеливке, ставай, мамина сънливке!

Малката очи отвори и сънливо отговори:

– Бр... студено ми е, мамо! Винаги ме будиш рано!

– Който, щерко, рано става, в работата той успява. Ставай, работа ни чака, ей гората се разплака, на, листата пожълтяха и навред се разхвърчаха.

– Нека дъжд и вятър духа, нашта къщичка е суха. Хралупите имат стрехи.

– Ала нямаме орехи! Вятърът таз нощ не чу ли колко много ни обрули? Трябва да ги съберем, та да има да ядем. И когато сняг натрупа, и във нашата хралупа да е пълно с зимнина, с вкусна, хубава храна.

Щом туй майката изрече, по клонака се завтече, а след нея дъщерята се промуши през листата. Тук изскокнат, там се свират, пресни орехи събират. А след тях в игра красива нависоко се извиват две опашчици дебели, пухкави като къдели. Те на вятъра се веят и на слънцето златеят.

Малката е много жива, много пъргава, игрива. Все се спуска нада-лече, гледаш – и я няма вече.

– Дъщеричке ти скоклива, надалеч недей отива! Лошо ще те споле-ти, ако не внимаваш ти! Тук е страшно без другар, ще те грабне някой звяр!

– Мамо, много си плашлива! Аз съм пъргава и жива. И каквото и да стане, никой няма да Ме хване!

Туй на майка си щом рече, опашанка непослушна пак във клоните се мушна и избяга надалече. Орехи тя уж събира, а пък де се не навира! Рови, търси из листата, па се спусне на земята. Скача, бяга, ляга, става, все немирна, вироглава!

Но не скача дълго тя и внезапно изпищя. В миг една ръка човешка, много силна, много тежка, за опашчицата лека, за къделката й мека, неочаквано я стисна.

– Помощ! – бедничката писна. – Мамо, мамо, отърви ме! Мамо, де си ти, спаси ме!

Щом чу своята дъщеря, майката от жал примря. И се впусна да спаява своята щерка вироглава. Но какво сама да стори, можеше ли да се бори със ловците, яки хора?

А в гората в този миг чу се весел детски вик. Във тревата под ореха

катеричката държеха три усмихнати деца с развълнувани лица.

– Браво, Васко, браво, Саша, катеричката е наша! Много дълго тук се крихме, но накрай я уловихме!

– Вижте колко е красива!

– По гърба е тъмносива!

– А опашката кафява!

– И с мустаци! – викна Слава.

Радваха се те безкрайно. Поговориха си тайно и я пхнаха в торба. Вътре цяла се побра. Щръкнаха навън ушички.

– Как е мила! – викат всички.

И засмени, с вик и песен, във торбата с лов чудесен, втурнаха се пак децата всички вкупом през гората.

– Днес щастливци ние бяхме! Хем си орехи събрахме, хем си заловихме жива катеричка тъй игрива!

А след тез деца засмени бедна майка нажалена сълзи рони, стене, тича – колко шерка си обича! Няма да я види вече, ще я отнесат далече...

Много дълго не вървяха лошите деца и спряха. Малка къща, двор със сливи и лехи с цветя красиви. Тук през малката вратичка втурнаха се вътре всички. Да ги следва бе опасно, ала майката нещастна чак във двора се провря и във сливата се спря. Разтреперана и бледна, през прозореца погледна. И горчиво пак заплака: „Щерко, шерко, що те чака...“

Вътре в стаята лежеше малко хубаво момиче. Че е болно то, личеше, бледно бе като кокиче. Ето викнаха децата:

– Гледай, носим ти в торбата катеричка опашата! С нея като се посмееш, скоро ти ще оздравееш!

Болната очи отвори и със радост проговори:

– Бедна катеричка, мила, как страховито се е свила! Де я хванахте?

– В гората! – вкупом викнаха децата.

Болната я пак погали:

– Милата, каква беда! Колко много тя ще жали тук за своята свобода! Много ще се радвам аз да остане тя при нас. Но, другари, и без нея вярвам аз да оздравея, а пък колко ли обича тя на свобода да тича! Нека пак в гората иде, своята майчица да види!

И прозореца отвори, и я пусна в ширни двори!

Майка ѝ навън я чака. Щом през клоните я зърна, тя горещо я прегърна и от радост се разплака...

И попита тя петлето:

– Как се казва туй момиче, що възвърна ми детето? Цял живот ще

го обичам!

Петльо наш крила разтвори, па ѝ гордо отговори:

– Туй момиче е Чавдарка, на животните другарка. Скоро пионерка стана и затуй е тъй щастлива. А пък колко е красива тя, когато е в премяна! Всякога е тъй добричка, както с твоята дъщеричка. Дето срещнете деца, и в най-малките селца, и в най-скромните къщурки, с връзки алени божурки като малката Чавдарка, смятайте ги за другарки. Никому те зло не правят и затуй се вредом славят!

КРАЙ

© Емил Коралов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8910>]